

Panun vakinoita

Kirjallista.

Oulun kaupungin isät yllättivät mielestäni kerrankin positiivisesti valitsijansa ottaessaan kerralla myönteisen asenteen lisävirkojen perustamista koskevaan kaupungin-kirjaston johtokunnan esitykseen nähden. Turnettuhan jo on sitkeä kamppailu, jota mainittu johtokunta sai käydä, saadakseen edes nykyiset kirjastovirkailijain toimet nostetuiksi sellaisiin palkkaluokkiin, että ensinnäkin Yhteiskunnallisesta Korkeakoulusta valmistuvat kirjastovirkailijat vapauttavat kirjastomme boikotista. Samallahan saatiin edes toinen avoinna olleista toimista vakituiseksi täytettyä. Nyt valtuusto suostui ensinnäkin nostamaan va-paakappaleoikeuksineen aivan uusille urille lähteneen kirjaston johtajan palkkausluokkaa, perustamaan kak-

si uutta kirjastoapulaisen tointa ja lakkautettavaksi ehdotetun amanuenssin viran asemasta perustamaan kaksi osastonhoitajan virkaa. Kirjastossa täytyy nimittäin nyt suorittaa selvä työntäkö käsi- ja lainakirjastojen välillä, jolloin kumpikin saisi oman hoitajansa.

Kun kirjastotalossa vallitsee hyvin tiedossa oleva ahtaus, ja kun siitä ei taideta Ainolan seinien sisällä päästä sinne eikä tänne, tuntuisi nyt entistä enemmän aiheelliselta miettiä, eikö todellakin täytyisi ruveta suunnittelemaan uutta kotia lainakirjastoille liikenneväylien varteen. Oma osastonhoitaja huolehtisi siitä, toisen jäädessä hoitamaan tieteilistä kirjastoa, jonka käyttäjille tuskin voidaan rauhallisempaa ja hedelmällisempää työahtoa ajatella kuin Ainola meri- ja koskinäkäoliseen.

Se siitä tällä erää.

Päästyäni tässä vähitellen vakituisemmin ikivanhan Continentallimme taakse ja yrittäessäni ruokkia henkeäni myös päiväjärjestyksestä poistetuilla päivälehdillä sain käsiini Kansan Tahdon sen numeron, jossa lehti selostaa Samuli Paulaharjun hautapatsaan paljastustilaisuutta. Suhtautuminen tapahtumaan on luonnollisesti asiallinen, ja reporterin lausuu tunnustuksen sanoja elämäntyöstä, joka, sehän on selvä, kohoaa kaikkien pikkuintriigin yläpuolelle. Tai ainakin sen luulisi kohoavan. Mutta... niin, sitten kirjoittaja yhtäkkiä näkee pö-pöjä keskellä kirkasta syyspäivää. Sehän tosin taitaa olla jonkinlaista tarttuvaa henkistä sairautta, mutta juuri siksi siihen olisi jokin pilleri keksittävä.

Onko kukaan Paulaharjun ihailijoista (sellaisesta tässä selvästi on kysymys, eikähän hänellä vastustajia voine ollakaan) tullut ajatelleeksi, että mies Paulaharjun mittainen olisi ollut jonkin sotapropagandan soikaistavissa ja että hän olisi eksynyt runoilemaan KT:n kirjoittajan sai-

raaksi mainitseman Suursuomi-fantasiain sanelemana. Näillä attribuuteilla kirjailijamestari kuitenkin Kansan Tahdossa varustetaan! Paulaharju, vanha vapaussodan rintamamies, varmasti tajusi jo ennen sotia kaikki ne kauhut, mihin ihmiskunta sodassa joutuu, mutta varmasti hän yhtä hyvin tajusi että sodassa on joko lyötävä tai tultava lyödyksi. Propaganda — mikä naurettava sana tässä yhteydessä! Ja että Paulaharju olisi eksynyt jotain runoilemaan, oli sitten vaikka Suursuomesta kysymys, ei, se ei vaikuta aidolta. Jos Paulaharju runoili Suursuomesta — allekirjoittanut tunnustaa nöyrästi, että hänellä on vielä paljon Paulaharjua lukematta — teki hän sen varmasti tietoisesti, vakaumuksesta. Ja kun- nioittakaamme vakaumuksia, edes haudassa olevien, yrittämättä heitä muka puolustaa silloinkaan, kun heidän aatteensa ei mahdu tämän pahaisen maapallon kamaralle.

Kunpa muistaisimme aina latinalaisen totuuden: "Ne sutor sine credidam!" — suutari pysyköön les-tissään... P a n u.